

РЕШЕНИЕ

№ 4064

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 06.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1738** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „Сигма Голд” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], ул. Х. Ч., №5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя Р. Н. Д., срещу Ревизионен акт № Р-22221422001383-091- 001/13.10.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с решение № 1337/23.08.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., с който не е признато право на ползване на данъчен кредит в размер на 4 971.06лв. по декларирани от дружеството покупки в данъчни периоди м. декември 2021г. – м. 02.2022г. Жалбоподателят твърди, че РА не е съобразен с материалния закон, поради което моли съдът да го отмени. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да отмени РА и да присъди на дружеството разноските по делото.

Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „ ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ ОДОП” – [населено място].

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

„СИГМА ГОЛД" ЕООД е местно юридическо лице, регистрирано по ЗДДС от 03.02.2016 г. с предмет на дейност през ревизирия период спедиторски услуги, включващи организиране и координиране осъществяването на превози на товари по заявки на товародатели или чрез посредничеството на други български и чуждестранни спедиторски търговци. Осъществява основната си дейност от офис в [населено място], [жк], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, собственост на управителя на дружеството Р. Н. Д.. В ревизирия период дружеството е работодател на едно лице, наето от 15.01.2021 година на длъжност „Спедитор" на 4 часов работен ден и въз основа на допълнителен трудов договор по чл.111 от КТ - на още едно лице, на 1 часов работен ден, на длъжност „юрисконсулт".

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22221422001383-020-001/22.03.2022г., издадена от орган, оправомощен за това със Заповед № РД – 001 – 128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място]. Възложената ревизия е с предмет установяване на задължения за ДДС за периоди 01.12.2021г. – 28.02.2022г., със срок на завършване на ревизията 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. С посочената заповед е определен и ревизиращият екип. Заповедта за възлагане на ревизията е съобщена на дружеството по електронен път на 30.03.2022г. С последващи заповеди, съответно от 27.06.2022г. и от 29.07.2022г., издадени от същия орган, е удължен срокът на ревизията с по един месец (общо два месеца) до 30.08.2022г.

Резултатите от ревизията са обобщени в ревизионен доклад с № Р-22221422001383-092-001 /13.09.2022г., който е съобщен на управителя на дружеството на 15.09.2022г. По повод констатациите в доклада, жалбоподателят не е подал възражение в предоставения му 14 дневен срок. В срока по чл.119, ал. 2 ДОПК е издаден РА № Р-22221422001383-091-001/13.10.2022 г. РА е издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията. С РА са възприети констатациите по РД и въз основа на тях не е признато право на данъчен кредит общо в размер на 4971.06лв. – главници, по декларирани от дружеството покупки в м. декември 2021г. – м. 02.2022г. Доколкото резултатът за периодите е останал ДДС за възстановяване (157 997.27лв., вместо декларираното от дружеството 162 968.33лв.), лихви върху главниците не са начислявани. Дружеството жалбоподател е обжалвало РА по

административен ред. С Решение № 1990/19.12.2022 г. директорът на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП е потвърдил РА изцяло.

Решението е съобщено на 03.01.2023г., а жалбата до съда е подадена на 16.01.2023г.

По отношение на отказаното право на данъчен кредит, съдът приема за установено от събраните в хода на ревизионното и съдебното производство доказателства следното:

1. Дружеството е ползвало данъчен кредит по фактури, издадени от „ЕКО БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „ЛУКОЙЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „ОМВ БЪЛГАРИЯ“ ООД, „ШЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „СИТИ КАР УОШ“ ООД, „АГУРА ЕНД КО“ ЕООД, „ДИАНА“ ООД, „ТАХОСЕТ“ ЕООД, „СКУБА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „АГРИНА“ ООД и „АУТОХИТ“ ООД, с начислен ДДС в общ размер на 2 492,00 лв. Съществуването на фактурите не се оспорва от данъчните органи и между страните няма спор относно предмета на доставките, описан в ревизионния доклад, данъчните основи и ДДС. Предмет на доставките са горива, консумативи за лека кола и услуги по поддръжка и експлоатация на лек автомобил - „автомивка“. От ревизираното дружество във връзка с включените фактури в регистър дневник покупки, свързани с експлоатация на МПС, са представени два договора за наем на МПС от 01.02.2021 г. между „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД - наемодател и „СИГМА ГОЛД“ ЕООД - наемател, с предмет временно и възмездно ползване от наемателя на лек автомобил М., модел С600с, рег. [рег.номер на МПС] и М., модел 420, с рег. [рег.номер на МПС]. Не са представени свидетелства за регистрация на превозните средства или други документи, от които да се установи видът на горивото, с които работят автомобилите, както и доказателства, от които да се установи, че закупеното гориво е ползвано именно за тези автомобили. Такива не са представени и в съдебното производство, въпреки, че в жалбата се твърди, че ще бъдат представени. От органите по приходите не е установено ревизираното дружество да е извършвало облагаеми доставки с наетите превозни средства. Съгласно обясненията на управителя леките автомобили са се използвали в неговата дейност при срещи с клиенти и за придвижването на автомобилите не са изготвяни пътни листове. В същото време в съдебното производство са представени пътни листи. Доколкото тези пътни листи са частни свидетелстващи документи, на основание чл. 181 от ГПК те имат достоверна дата 06.06.2023г., когато са представени по делото, т.е. няма доказателства, че са били съставени преди това. При тези

обстоятелства съдът намира правилен изводът на данъчните органи, че дружеството не е водило отчетност, която да позволява да се установи по безспорен начин, че процесните автомобили са ползвани за дейността на дружеството. Възможно е да е така, но в тежест на жалбоподателя е било да установи, че тази вероятност е била осъществена. Това по делото не е сторено.

2. Дружеството е ползвало право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „БУЛТРЕЙД-Л ТД“ ЕООД, „АВАНТИ 777“ ЕООД, „ДЖОЙ ФЕШЪН“ ЕООД, „ВАТАН КОМУНИКАЦИИ“ ЕООД, „ЕКСТРЕМ СПОРТ“ ООД, „ЮСК БУЛ“ ЕООД, „АПТЕКИ РЕМЕДИУМ“ ЕООД, „МЕЛТЕКС-СВ“ ЕООД, „СПОРТС АУТОРИТИ“ ЕООД, „ЗОО ГРУП СТЕФАНОВ“ ООД, „ДЕЛТА ГРУП“ ЕООД, „ДЕКАТЛОН БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „АТ ТРЕЙД“ ЕООД, „СПОРТ ВИЖЪН“ ЕАД, „ВИРА 2014“ ООД, „СТРОНГ ДИЗАЙН“ ЕООД, „ПРОЗОРЦИ ЗА ПРИЯТЕЛИ“ ЕООД, „АНИМЕКС 77“ ЕООД, „ФЛАВИЯ ФАРМА“ ЕООД, и „МАКСИ ПАРК ХОТЕЛ“ ЕООД, с посочен предмет консумативи, строителни материали, лекарства, спортни стоки, хотелски услуги и др. с начислен ДДС в общ размер на 2 395.73 лв. Съществуването на фактурите не се оспорва от данъчните органи и между страните няма спор относно предмета на доставките, описан схематично в ревизионния доклад, данъчните основи и ДДС. Фактурите не са представени, липсват по преписката и не може да се види какви точно стоки/услуги са предмет на доставката. Без да е ясен предметът на доставката не може да се изведе обоснован извод, че закупените от жалбоподателя стоки са свързани с дейността на дружеството. Независимо от това, дори да се приемат за верни твърденията на жалбоподателя във връзка с предмета на доставките, които са изложени в жалбата, в рамките на ревизионното и съдебното производство не са представени доказателства, от които да се установи, че покупките са свързани с икономическата дейност на дружеството. Недоказани са останали твърденията, че част от покупките са свързани с ремонт на офиси на дружеството, включително и такива в Св. В.. Липсват доказателства, че друга част от покупките – облекло, обувки, лекарства, са ползвани за осъществяване на основната дейност на дружеството – превоз на товари чрез автомобилен транспорт, в частност, че облеклото и обувките са предоставени на работник на дружеството като специално работно облекло. Дружеството не е представило доказателства в подкрепа на тези твърдения.

Няма каквито и да било доказателства и във връзка с твърдението, че отчетената хотелска услуга е била свързана с икономическата дейност на дружеството - не са представени първични документи и/или такива, от които да е видна връзката на събитието с дейността на дружеството.

3. Жалбоподателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит през м. 01.2022 г. в размер на 83,33 лв. по фактура №10... 13017/20.01.2022г., издадена от „ЕСПЕХО“ ООД с ЕИК[ЕИК]. Същата е изисквана, съответно е представена от ревизираното лице. При извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че в дневник за продажби на „ЕСПЕХО“ ООД е включена фактура с този номер през м. 01.2022г., но получател по нея е друго дружество – „САРТ СПЕД“ ЕООД. Фактурата е частен удостоверяващ документ, който не се ползва с обвързваща съда материална удостоверяваща сила. При установените обстоятелства в рамките на ревизионното производство съдът приема, че фактурата не е достоверна, респ. не удостоверява реална доставка, а фиктивна такава.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред, поради което същата е допустима.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на процесуални нарушения. Предвид установеното от фактическа страна съдът приема, че ревизионният акт в оспорената част е съобразен с материалния закон. По отношение на първата и втората коментирани група доставки по делото не се установи покупките да са свързани с икономическата дейност на дружеството. Съгласно нормата на чл. 70, ал.1, т.2 и т. 3 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или по-общо за дейности, различни от икономическата дейност на лицето, стоките или услугите са предназначени за представителни или развлекателни цели. По отношение на отказаното право на данъчен кредит за покупка по фактурата, сочеща като доставчик „ЕСПЕХО“ ООД, предвид неустановената по делото реалност на доставката, съдът приема, че правилно е отказано право на данъчен кредит. Липсата на доставка

означава, че не е налице данъчно събитие, респ. че ДДС е начислен без основание. Доколкото ДДС не е бил изискуем, то не е възникнало изобщо право на данъчен кредит, по аргумент от чл. 68, ал. 2 от ЗДДС. Законът – чл. 70, ал. 5 от ЗДДС изрично предвижда, че не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно, в която хипотеза несъмнено следва да попаднат случаите, когато данъкът е начислен без да се налице основания за това. Цитираната практика на СЕС в жалбата не е относима в конкретния случай, поради липсата на доказателства за връзка на доставките с икономическата дейност на дружеството по отношение на първата и втората група фактури, и пред липсата на доставка по фактурата от „ЕСПЕХО“ ООД.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноси от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата е основателна. Процесуалното представителство е реално осъществено, поради което възнаграждението е дължимо и следва да се определи по реда на чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал.2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения с оглед материалния интерес по делото, който е 4 971.06лв., а именно в размер на 797.11лв., каквато е и претенцията на процесуалния представител.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, чл. 161, ал.1 и Административен съд – [населено място],

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Сигма Голд” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], ул. Х. Ч., №5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя Р. Н. Д., срещу Ревизионен акт № Р-22221418006892-091-001/30.07.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - [населено място], потвърден с решение № 1337/23.08.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., с който не е признато право на ползване на данъчен кредит в размер на 4 971.06лв. на дружеството по декларирани от дружеството покупки в данъчни периоди м. декември 2021г. – м. 02.2022г.

ОСЪЖДА „Сигма Голд” ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление:

[населено място], [жк], ул. Х. Ч., №5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от управителя Р. Н. Д. да плати на Дирекция "ОДОП" - [населено място] при ЦУ на НАП сумата в размер на 797.11 лв. разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: